

Teza

Negatywną przesłanką dopuszczalności postępowania dyscyplinarnego jest upływ terminu do wszczęcia postępowania. Zgodnie z art. 113 ust. 5 ustawy o służbie cywilnej karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 4 lata.

Naruszenie obowiązku

ochrony interesów państwa oraz praw człowieka i obywatela, rzetelnego i bezstronnego, sprawnego i terminowego wykonywania powierzonych zadań.

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

nie wskazano w orzeczeniu

Warszawa, dnia 10 marca 2021 r.

Sygn. akt. DSC.WK.6402.4.2021.BB

ORZECZENIE

Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, w składzie:

Przewodniczący:	Piotr Orzech
Członkowie:	Beata Brzywczy
	Marzenna Kołodziejak
	Urszula Kulisiewicz
	Maciej Tomczak

Protokolant: Bogusława Baprawska
przy udziale

- Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu w K.– T. B.;

- Obwinionej – M. K.;
- Obrońcy Obwinionej – P. Sz.;

po rozpoznaniu

w dniu 10 marca 2021 r. na rozprawie w siedzibie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie sprawy M. K., zatrudnionej w urzędzie w K., świadczącej pracę w Urzędzie K.-Ś. na stanowisku głównego (...) w komórce (...) (zatrudnionej w czasie zarzucanego czynu na stanowisku Kierownika (...)), obwinionej o naruszenie obowiązku członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt. 2 i 4 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej poprzez

1. brak należytego nadzoru nad pracownikami T. K. i M. G., co skutkowało umorzeniem postępowań podatkowych, prowadzonych wobec Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w zakresie podatku od towarów i usług za I, II i III kwartał 2011 r. z powodu przedawnienia zobowiązań podatkowych, w tym podatku, z dniem 31.12.2016 r. w łącznej wysokości 158.816,00 zł; umorzeniem postępowania podatkowego, prowadzonego wobec Ż. B-B w zakresie podatku od towarów i usług za III kwartał 2011 r. z powodu przedawnienia zobowiązania podatkowego, w tym podatku, z dniem 31.12.2016 r. w wysokości 11.709,93 zł oraz przedawnieniem zobowiązań podatkowych w podatku od towarów i usług J. R. na etapie rozpatrywania odwołania podatnika od decyzji przez Kierownika urzędu na łączną kwotę 7.094,00 zł, oraz
2. brak należytej staranności i sumienności w wykonywaniu obowiązków służbowych, polegających na niepodjęciu czynności w celu niedopuszczenia do przedawnienia zobowiązań podatkowych oraz nieinformowaniu Kierownika Urzędu o stanie spraw zagrożonych przedawnieniem

na skutek

odwołania Obwinionej wniesionego w dniu 9 sierpnia 2019 r. od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej urzędu w K. z dnia 1 lipca 2019 r., uznającego Obwinioną winną popełnienia czynów stanowiących naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt. 2 i 4 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej poprzez

1. brak należytego nadzoru nad pracownikami T. K. i M. G., co skutkowało umorzeniem postępowań podatkowych, prowadzonych wobec Przedsiębiorstwa

(...) Sp. z o. o. w zakresie podatku od towarów i usług za I, II i III kwartał 2011 r. z powodu przedawnienia zobowiązań podatkowych, w tym podatku, z dniem 31.12.2016 r. w łącznej wysokości 158 816 zł; umorzeniem postępowania podatkowego, prowadzonego wobec Ż. B.-B. w zakresie podatku od towarów i usług za III kwartał 2011 r. z powodu przedawnienia zobowiązania podatkowego, w tym podatku, z dniem 31.12.2016 r. w wysokości 11 709,93 zł oraz przedawnieniem zobowiązań podatkowych w podatku od towarów i usług J. R. na etapie rozpatrywania odwołania podatnika od decyzji przez Kierownika urzędu na łączną kwotę 7 094,00 zł, oraz

2. brak należytej staranności i sumienności w wykonywaniu obowiązków służbowych, polegających na niepodjęciu czynności w celu niedopuszczenia do przedawnienia zobowiązań podatkowych oraz nieinformowaniu Kierownika Urzędu o stanie spraw zagrożonych przedawnieniem i wymierzającego jej karę upomnienia

na podstawie

art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej oraz § 36 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60 poz. 493)

postanawia

uchylić orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej urzędu w K. z dnia 1 lipca 2019 r.,
w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

Piotr Orzech
Beata Brzywczy
Marzenna Kołodziejak
Urszula Kulisiewicz
Maciej Tomczak

UZASADNIENIE

Postępowanie wyjaśniające wobec M. K. zostało zainicjowane w wyniku pisma z dnia 04.01.2018 r. sporządzonego przez Kierownika urzędu w K. Zostało ono

skierowane do Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu w K. Kierownik urzędu powziął wiadomość o naruszeniu przez M. K. obowiązków członka korpusu służby cywilnej w dniu 22.12.2017 r. w wyniku sporządzanego w tym dniu sprawozdania z kontroli przeprowadzonej w dniach od 16 do 31.10.2017 r. przez pracowników Działu (...) w Urzędzie K. – Ś. w zakresie: *„Postępowania podatkowe umorzone w 2017 roku ze względu na przedawnienie zobowiązania podatkowego oraz zagrożone umorzeniem ze względu na zbliżający się termin przedawnienia zobowiązania podatkowego do końca 2017 roku.”*. W sprawozdaniu tym wskazano, że na skutek bezczynności organu podatkowego w trakcie prowadzonych postępowań podatkowych przedawniły się zobowiązania podatkowe podmiotów takich jak Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. NIP: (...) oraz Ż. B.-B NIP: (...), nadto w sprawie podatnika J. R. z NIP: (...) doszło do uchYLENIA decyzji wymiarowych oraz umorzenia postępowania w sprawie na etapie rozpatrywania odwołań przez Kierownika urzędu w K., że względu na przedawnienie zobowiązań podatkowych. W ocenie kontrolujących odpowiedzialność za nieprawidłowości ponosiła m. in. M.K., która jako kierownik komórki postępowań podatkowych nie zapewniła należytego nadzoru nad pracownikami prowadzącymi wspomniane postępowania podatkowe, jak również stwierdzono brak z jej strony należytej staranności i sumienności w wykonywaniu czynności służbowych oraz nieinformowaniu Kierownika Urzędu o stanie sprawy. Ponadto za nieprawidłowość uznano również brak przeprowadzenia kontroli funkcjonalnych w 2016 r. w komórce postępowań podatkowych, w szczególności w zakresie terminowości prowadzenia wszczętych z urzędu postępowań podatkowych w podatku od towarów i usług zarówno przez kierownika tej komórki organizacyjnej, jak również Kierownika Urzędu sprawującego bezpośredni nadzór nad jej pracą.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu w K. T. B. powiadomił Obwinioną o wszczęciu postępowania wyjaśniającego pismem z dnia 19 lutego 2018 r. nr (...). W toku postępowania wyjaśniającego Rzecznik Dyscyplinarny zgromadził materiał dowodowy: *akta kontroli wewnętrznej pn: „ Postępowania podatkowe umorzone w 2017 roku ze względu na przedawnienie zobowiązania podatkowego oraz zagrożone umorzeniem ze względu na zbliżający się termin przedawnienia zobowiązania podatkowego do końca 2017 roku*; dwie ostatnie oceny okresowe M. K.; arkusz czynności służbowych oraz oświadczenie o zapoznaniu się z regulaminem pracy urzędu w K.; dokumenty dotyczące zasad przeprowadzania kontroli funkcjonalnej w Urzędzie K. –Ś.; przesłuchano w dniu 26.02.2018 r. M. K. jak również przyjęło jej

pisemne wyjaśnienia z dnia 04.01.2018 r. dołączone do protokołu przesłuchania oraz wyjaśnienia z dnia 13.03.2018 r.; przesłuchano w dniu 07.03.2018 r. Kierownika Urzędu K.-Ś. W. R.; włączono przesłuchanie T. K. przeprowadzone w innym postępowaniu wyjaśniającym; włączono przesłuchanie M. K. przeprowadzone w ramach innego postępowania wyjaśniającego.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Zastępca Rzecznika urzędu w K. T. B. skierował w dniu 22.03.2018 r. do Komisji Dyscyplinarnej urzędu w K. wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Rzecznik postawił zarzuty M. K. w zakresie braku należytego nadzoru nad pracownikami T. K. oraz M. G. oraz niepodjęcia czynności w celu niedopuszczenia do przedawnienia zobowiązań podatkowych (przerwanie/zawieszenie biegu terminu przedawnienia) oraz nieinformowania Kierownika Urzędu o stanie spraw zagrożonych przedawnieniem.

W pozostałym zakresie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu w K. umorzył postępowania wyjaśniające.

Na podstawie wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego Komisja Dyscyplinarna urzędu w K. (dalej: Komisja Dyscyplinarna) rozpoznała sprawę M. K. na rozprawie w dniach: 02.10.2018 r., 30.10.2018 r., 23.11.2018 r., 14.12.2018 r., 11.01.2019 r., 01.03.2019 r., 25.04.2019 r., 24.05.2019 r. oraz 01.07.2019 r.

Komisja Dyscyplinarna wskazała na brak negatywnej przesłanki wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Komisja przytoczyła treść art. 113 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej, zgodnie z którym postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie trzech miesięcy od dnia powzięcia przez Dyrektora Generalnego urzędu wiadomości o naruszeniu obowiązków członków korpusu służby cywilnej. Komisja przyjęła, iż Kierownik urzędu w K. powziął wiadomości o naruszeniu przez M. K. obowiązków członka korpusu służby cywilnej nastąpiło w dniu 22.12.2017 r. Trzymiesięczny termin do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, wskazany w art. 113 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej został zachowany bowiem Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu T. B. złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego do Komisji Dyscyplinarnej urzędu w K. w dniu 22.03.2018 r.

Komisja Dyscyplinarna stwierdziła także, że wskazany w art. 113 ust. 2 ww. ustawy dwuletni termin od popełnienia czynu nie został przekroczony z uwzględnieniem nieobecności w pracy Obwinionej. Uznano, że zarzuty

sformułowane przez Rzecznika Dyscyplinarnego dotyczyły braku nadzoru Obwinionej nad podległymi pracownikami w postępowaniach podatkowych, które w efekcie skutkowały, umorzeniem tych postępowań podatkowych w związku z przedawnieniem zobowiązań podatkowych na etapie prowadzenia ich przez urząd oraz w przypadku jednego podatnika na etapie rozpatrywania odwołań od zaskarżonych decyzji przez Kierownika urzędu w K. W ocenie Komisji Dyscyplinarnej brak należytego nadzoru nad pracownikami należało utożsamiać z zaniechaniem Obwinionej, które ziściło się w przypadku postępowań podatkowych prowadzonych przez T. K. dotyczących Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w podatku od towarów i usług za I-III kw./2011 r. oraz w postępowaniu dotyczącym Ż. B.-B. w podatku od towarów i usług za III kw./2011 r. z upływem dnia 31.12.2016 r. po którym ze względu na przedawnienie zobowiązań podatkowych nie można było już wydać decyzji wymiarowych określających te zobowiązania podatkowe natomiast w przypadku postępowań prowadzonych przez M. G. dotyczących J. R. w podatku od towarów i usług za XII/2009 r., I-V/2010 r., VIII/2010 r. brak należytego nadzoru należy utożsamiać z zaniechaniem, które ziściło się w dniu 27.12.2016 r. w związku ze zbyt późnym wszczęciem ww. postępowań podatkowych oraz wydaniem decyzji orzekających w tym zakresie w dniu 28.02.2017 r. przy nominalnym terminie przedawnienia tych zobowiązań podatkowych upływającym z dniem 14.04.2017 r. co przy złożeniu w dniu 07.04.2017 r. odwołań od wspomnianych decyzji uniemożliwiło zajęcie merytorycznego stanowiska przez organ odwoławczy ze względu na zbyt krótki czasu pomiędzy datą złożenia środka odwoławczego, a datą przedawnienia ww. zobowiązań podatkowych.

W związku z powyższym w ocenie Komisji Dyscyplinarnej postępowanie dyscyplinarne wobec Obwinionej dotyczyło zaniechania przez nią należytego nadzoru nad podległymi pracownikami, którego efektem było przedawnienie wspomnianych zobowiązań podatkowych na etapie postępowań prowadzonych przez urząd (...) jak również zbyt późne wszczęcie wspomnianych postępowań (...). Wobec powyższego daty 27.12.2016 r. oraz 31.12.2016 r. zdaniem Komisji Dyscyplinarnej wyznaczały dwuletni okres, który rozpoczął bieg od momentu popełnienia przez Obwinioną zarzucanych czynów.

Komisja Dyscyplinarna przeprowadziła postępowanie dowodowe w oparciu o zgromadzone dowody w postępowaniu wyjaśniającym oraz zgromadzony materiał dowodowy w toku postępowania dyscyplinarnego. Postępowanie dowodowe uzupełniono o złożone na rozprawie w dniu 02.10.2018 r. pisemne wyjaśnienia

Obwinionej dotyczące obciążenia pracą w komórce postępowań podatkowych oraz stanu zatrudnienia. Zebrano wyjaśnienia Obwinionej złożone na rozprawach w dniu 23.11.2018 r. i 01.07.2019 r. Przesłuchano świadków R. J. (byłego Kierownika Urzędu K. –Ś.) oraz W. R. (obecnego Naczelnika Urzędu K.-Ś.) Ponadto postępowanie uzupełniono o dowody z dokumentów: wyciąg z podręcznika użytkownika dla oprogramowania Biblioteka Akt wykorzystywanego w Urzędzie K. –Ś.; wyciąg z protokołu przesłuchania w dniu 12.12.2018 r. w charakterze świadka M. G. w postępowaniu dyscyplinarnym 1201-IKD.117.4.2018; dokument Procedurę Nr 1 z dnia 7.06.2016 w sprawie instrukcji postępowania w przypadkach ujawnienia czynów stanowiących naruszenie przepisów prawa podatkowego w Urzędzie K.- Ś.

W ramach postępowania dowodowego Komisja Dyscyplinarna nie dopuściła dowodu z zeznań świadka T. K. - o co wnioskował zarówno Rzecznik Dyscyplinarny oraz Obrońca Obwinionej. Komisja Dyscyplinarna stanęła na stanowisku, iż dowodu tego nie da się przeprowadzić nie doprowadzając do sytuacji, w której jedna osoba występowałaby w dwóch rolach procesowych, tzn. T. K. będący Obwinionym w postępowaniu znak (...) byłby jednocześnie świadkiem w niniejszym postępowaniu. Oceniono, że zeznania takiego świadka nie nadwały się do udowodnienia okoliczności na jakie miałby on zostać przesłuchany, gdyż taki świadek może realizować swoje prawo do obrony, co z kolei nie będzie sprzyjać ustaleniu prawdy obiektywnej, a dodatkowo mogłoby to także doprowadzić do realizacji znamion przestępstwa z art. 233 kodeksu karnego.

Ponadto w celu dokonania ustaleń faktycznych, Komisja Dyscyplinarna wielokrotnie wzywała M. G. w charakterze świadka, jednakże wezwania te albo nie były podejmowane w terminie albo M. G. przesyłała wyjaśnienia, iż ze względu na stan zdrowia nie będzie ona mogła stawić się na przesłuchanie. W związku z tym aby uniknąć nadmiernej przewlekłości prowadzonego postępowania dyscyplinarnego, jak również wobec braku możliwości przeprowadzenia bezpośrednio tego dowodu Komisja Dyscyplinarna postanowiła włączyć wyciąg protokołu z rozprawy, która miała miejsce w dniu 12.12.2018 r. w ramach odrębnego postępowania dyscyplinarnego. W zeznaniach tych M. G. przedstawiła charakter pracy oraz relacje panujące w komórce prowadzonej przez Obwinioną jednakże z uwagi na szczegółowy zakres tego postępowania dyscyplinarnego nie można jej było przesłuchać na okoliczności związane z postępowaniami dotyczącymi J. R.

Brak nadzoru Obwinionej nad pracownikiem T. K. skutkował beczynnością organu podatkowego i przedawniły się zobowiązania podatkowe w wysokości 158.816,00 zł w przypadku Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. (I,II,III kw./2011 r.). Postępowania podatkowe wobec Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w podatku od towarów i usług za I, II oraz III kw./2011 r. zostały wszczęte przez organ podatkowy w dniu 28.04.2014 r. (III kw.) oraz 03.09.2014 r. (I,II kw.), a Obwiniona wraz z T. K. jako odpowiedzialnym za te postępowania pracownikiem dokonała odpowiednich ustaleń w zakresie środków dowodowych jakie należało przeprowadzić w ww. postępowaniach podatkowych co w efekcie skutkowało przygotowaniem przez T. K. projektów decyzji za I,II,III kw./2011 r. oraz przedłożenia ich wraz z aktami sprawy Obwinionej w dniu 15.09.2016 r. Projekty te zostały T. K. zwrócone przez Obwinioną w dniu 29.12.2016 r. z informacją o umorzeniu tych postępowań podatkowych w 2017 r. co nastąpiło w dniu 30.01.2017 r. ze względu na przedawnienie ww. zobowiązań podatkowych po ustaleniach dokonanych z Kierownikiem Urzędu K.-Ś. W. R. W tym względzie działania Obwinionej zostały zakwalifikowane jako brak staranności związany z faktem, że od 15.09.2016 r. posiadała przygotowane projekty rozstrzygnięć merytorycznych jednakże w żaden sposób jej działania nie przyczyniły się do skutecznego zapobieżenia przedawnienia tych zobowiązań podatkowych. Nie zostały podjęte żadne czynności związane z ustaleniem okoliczności dotyczących zawieszenia czy przerwania biegu terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych a Obwiniona jako bezpośredni przełożony nie weryfikowała tych informacji u referenta sprawy. Dopiero w momencie merytorycznej analizy projektów decyzji, które miały mieć miejsce początkiem grudnia 2016 r. Obwiniona powzięła wiedzę, że zobowiązania podatkowe za I,II,III kw./2011 r. ulegną przedawnieniu z dniem 31.12.2016 r. co było niewystarczającym czasem, żeby podjąć czynności związane z ewentualnym wszczęciem postępowania (...) czy nadaniem decyzji nieostatecznych rygoru natychmiastowej wykonalności i zastosowaniu środków egzekucyjnych. Zdaniem Komisji Dyscyplinarnej w trakcie akceptowania projektów zawiadomień z art. 140 Ordynacji podatkowej o przedłużeniu terminu załatwienia tych sprawy wiedząc jakiego okresu dotyczą te postępowania jako bezpośredni przełożony Obwiniona powinna posiadać wiedzę, że od 15.09.2016 r. zalegały u niej projekty decyzji, które należałoby zweryfikować pod kątem możliwości przedawnienia zobowiązań podatkowych. Z zeznań Obwinionej, jak również T. K. oraz drugiego pracownika M.

G. wynikała trudna relacja Obwinionej z T. K., co dodatkowo uniemożliwiało rzeczową wymianę informacji związaną z aktualnym stanem spraw. Komisja Dyscyplinarna uznała, że trudne do zweryfikowania były ustne monity jakie zgłaszać miał do Obwinionej T. K., które miały przypominać o zbliżającym się terminie przedawnienia tych zobowiązań podatkowych, z uwagi, że oprócz rzeczowej ustnej formy nie przyjęły one postaci e-maili albo notatek służbowych. Nadto, w ocenie Komisji Dyscyplinarnej Naczelnik Urzędu K. –Ś. W. R. nie posiadał wiedzy o tym stanie spraw przy zatwierdzaniu zawiadomień o przedłużeniu terminu.

Zdaniem Komisji Dyscyplinarnej w zakresie postępowań podatkowych dotyczących Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w podatku od towarów i usług za I,II,III kw./2011 r. pracownik T. K. przygotował projekty decyzji na tyle wcześnie, że było możliwe wydanie merytorycznych decyzji przed upływem terminu przedawnienia tych zobowiązań podatkowych. Obwiniona jako długoletni pracownik o dużym doświadczeniu zawodowym oraz piastujący stanowisko kierownicze od wielu lat powinna przy akceptacji przedłużania tych postępowań w listopadzie 2016 r. zweryfikować informacje dotyczące okoliczności wpływających na zawieszenie bądź przerwanie biegu terminu przedawnia tych zobowiązań podatkowych. Informację tą można było uzyskać przeglądając akta sprawy, a mając uzasadnione wątpliwości uzyskać je od pracownika prowadzącego sprawę. W ocenie Komisji Dyscyplinarnej pracownik merytoryczny powinien być samodzielny i odpowiedzialny za prowadzone sprawy co sprowadza się w postępowaniach podatkowych głównie do przygotowania rozstrzygnięć merytorycznych, jednakże w kwestiach kluczowych takich jak ustalenie okoliczności bezpośrednio mających wpływ na prawidłowość prowadzonego postępowania podatkowego odpowiedzialnością nie można obciążać wyłącznie pracownika, świadczącego pracę pod nadzorem przełożonych.

W przypadku postępowania podatkowego dotyczącego zobowiązania podatkowego Ż. B.-B. jako spadkobiercy po zmarłym T. B. w podatku od towarów i usług za III kw./2011 r. T. K. nie przygotował projektu decyzji merytorycznej z uwagi na to, iż w trakcie prowadzonego postępowania podatkowego pojawiła się konieczność rozstrzygnięcia wątpliwości związanych z prawidłowym ustaleniem kolejności działań. Postępowanie podatkowe ww. zakresie zostało wszczęte w dniu 20.08.2015 r., jak również prowadzono odrębne postępowania (...) w zakresie zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za IV kw./2011 r. oraz za I kw./2014 r.

bowiem kontrole podatkowe jak również postępowania podatkowe za III, IV kw./2011 r. były efektem ustaleń wynikających z kontroli przeprowadzonej za I kw./2014 r. w którym rozstrzygano kwestię „ulgi za złe długi” w podatku od towarów i usług rozliczonej w korekcie deklaracji za I kw. 2014 r. W związku z tym do rozstrzygnięcia postępowania (...) za III kw./2011 r. konieczne było zakończenie postępowania dotyczącego I kw./2014 r. z tym, że decyzja wymiarowa wydana za ten okres w dniu 19.01.2015 r. została uchylona wraz z utrzymującą ją decyzję organu II instancji przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. i skierowana do ponownego rozpoznania, a prawomocny wyrok wraz z aktami sprawy został przekazany do Urzędu K. –Ś. w dniu 11.04.2016 r.

Po otrzymaniu wspomnianego wyroku T. K. sporządził w dniu 12.05.2016 r. oraz 30.06.2016 r. dwie notatki służbowe w których przedstawił kluczowe kwestie mające wpływ na prawidłowe ustalenie zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od towarów i usług w tym za III kw./2011 r. Komisja Dyscyplinarna ustaliła, że wspomniane notatki zostały przekazane wraz z aktami sprawy Obwinionej celem zajęcia przez nią stanowiska merytorycznego i we wskazanym zakresie w swoich zeznaniach zgodni byli T. K. oraz Obwiniona. Natomiast dalsze czynności związane ze sprawą zostało odmiennie opisane przez Obwiniona i T. K. Według Obwinionej wątpliwości T. K. zostały przedyskutowane przez nią z Kierownikiem Urzędu K.-Ś. W. R. i mógł to być czerwiec bądź lipiec 2016 r. Po tych ustaleniach akta wraz z dyspozycjami w sprawie zostały zwrócone T. K. w celu przygotowania rozstrzygnięcia merytorycznego. Ponadto Obwiniona miała zwracać uwagę T. K., aby ten w kwestii postępowania dotyczącego Ż. B.-B. przyspieszył czynności podejmowane w tym postępowaniu i zmienił organizację pracy. Jej zdaniem takie rozmowy przeprowadził również W. R. o czym miał ją osobiście poinformować. Obwiniona ze swoich rozmów z T. K. nie sporządzała żadnych notatek służbowych i nie miała wiedzy czy takie notatki sporządzał W. R., ale w jej ocenie rozmowy te odniosły niewielki skutek dlatego Naczelnik uznał, że T. K. należało przesunąć do innej komórki organizacyjnej co nastąpiło z dniem 01.03.2017 r. Jak wynikało z wyjaśnień złożonych przez Obwinioną do grudnia 2016 r. sprawa Ż. B. –B. nie była poruszana i analizowano jedynie zawiadomienia z art. 140 Ordynacji podatkowej o przedłużeniu terminu załatwienia sprawy gdzie Obwiniona przypominała o konieczności sporządzenia projektu decyzji natomiast temat ten miał powrócić pod koniec 2016 r.

i wówczas wraz z T. K. i jego notatką (nie datowaną) odbyli spotkanie z Kierownikiem W. R. Ustalono, że należy zastosować się do postanowień wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i uwzględnić „ulgę za złe długi” dla spadkobiercy.

Natomiast z wyjaśnień T. K. wynikało, że akta (...) wraz z notatkami służbowymi zostały przekazane Obwinionej w połowie 2016 r. (przed wakacjami) i od tego momentu już do niego wróciły, jak również nie otrzymał żadnych merytorycznych wytycznych co do załatwienia sprawy. Obwiniona dopiero pod koniec 2016 r. (przed Świątami Bożego Narodzenia) zwróciła akta sprawy wraz z informacją o umorzeniu postępowania (...) za III kw 2011 r. co jak wynika z akt sprawy nastąpiło w dniu 28.02.2017 r. W tej sprawie T. K. przy sporządzaniu zawiadomienia z art. 140 Ordynacji podatkowej o przedłużeniu terminu załatwienia sprawy miał informować Obwinioną, że zobowiązanie podatkowe objęte tym postępowaniem jest zagrożone przedawnieniem. W tej sprawie nie kontaktował się z W. R., jak też nie wiedział jaki jest aktualny stan sprawy zakładając, że Obwiniona oraz W. R. dokonują w tym zakresie wspólnych ustaleń. Okoliczności te potwierdziła M. G., która pracowała wspólnie z T. K. zajmując jeden pokój w urzędzie i pełniła zastępstwo na wypadek nieobecności. W zeznaniach złożonych w dniu 12.12.2018 r. włączonych do postępowania wskazała, że jeżeli chodzi o akta B.-B to nie było ich cały czas u nich w pokoju, a sprawę tą T. K. miał oddać przełożonym w celu zajęcia stanowiska w kwestiach wątpliwych. Ponadto T. K. denerwował się, że nie ma decyzji co dalej ma robić w tej sprawie, a akta gdy było potrzebne stanowisko naczelnika urzędu przekazywano kierownikowi. O samej sprawie B.-B. T. K. miał mówić, że sprawa może się przedawnić, jak również nie miał dokumentów oraz nie wiedział jakie czynności podjąć w sprawie. Zdaniem M. G. akta podatkowe zostały przekazane Obwinionej około połowy roku, a wytyczne w tej sprawie T. K. miał otrzymać pod koniec roku.

Zeznania świadka W. R. wskazywały, że nie przypominał sobie aby rozmawiał z T. K. na temat postępowania Ż. B.-B. Natomiast jeżeli chodzi o rozmowy dyscyplinujące z nim to miały one miejsce w okresie kiedy T. K. pracował już w referacie (...). Obwiniona sygnalizowała W. R., że T. K. nie wykonuje czynności w terminie, ale dotyczyło to zwrotów podatku VAT. Wobec przedstawionych okoliczności Komisja Dyscyplinarna uznała, że w przypadku tego postępowania zaniechanie w sprawowaniu nadzoru przez Obwinioną nad T. K. doprowadziło do przedawnienia zobowiązania (...) z dniem 31.12.2016 r. Przyczyn zaniechań nie udało się ustalić,

ponieważ przedstawione wyjaśnienia T. K., jak i Obwinionej wzajemnie się wykluczały.

Komisja Dyscyplinarna nie ustaliła żadnego pisemnego potwierdzenia (np. e-maili, notatka służbowa), która uwiarygadniałoby poza ustnymi poleceniami jakie według Obwinionej przekazywała T. K., że takie ponaglenia były w stosunku do jego osoby kierowane. Wynikać to może z trudnej relacji jaka łączyła T. K. z Obwinioną co przekładało się wprost na obieg informacji w tym również tej związanej z prowadzonymi postępowaniami. Przekazane przez Obwinioną wytyczne związane z tą sprawą były na tyle niezrozumiałe lub ich forma na tyle niewłaściwa, że T. K. nie był w stanie przygotować tego projektu decyzji w odpowiednim czasie, a Obwiniona jako bezpośrednia przełożona nie zweryfikowała tego czy jej dyspozycje zostały właściwie zrozumiane. W ocenie Komisji Dyscyplinarnej należało dać wiarę spójnym zeznaniom T. K. oraz M. G. w zakresie tego, że akta sprawy nie znajdowały się u nich w pokoju jak również, że nie otrzymywał on w sposób jednoznaczny i skonkretyzowany odpowiedzi na stawiane we wspomnianych notatkach problemy. W ocenie Komisji skoro Obwiniona przekazała mu swoje stanowisko w sprawie to powinna była wymagać od niego sporządzenia projektu decyzji według przekazanych przez nią ustaleń. Według jej zeznań sprawa miała powrócić z końcem roku i miało dojść do ustaleń faktycznych z W. R. pomimo, że nie potwierdziły tego zeznania T. K. i zeznania M. G. Również W. R. w swoich wyjaśnieniach nie potwierdził spotkania z nim Obwinionej i T. K. aczkolwiek ze względu na liczne obowiązki służbowe nie można takiego spotkania wykluczyć z tym, że trudno przypuszczać, aby go T. K. nie pamiętał bądź zlekceważył poczynione tam ustalenia i nie przygotował projektu decyzji. Spotkanie u W. R. mogło mieć miejsce już po umorzeniu postępowania podatkowego za III kw./2011 r. na co wskazuje niedatowana notatka służbowa, która przywołuje w swej treści okoliczność umorzenia postępowania podatkowego za ww. okres.

W ocenie Komisji Dyscyplinarnej W. R. nie posiadał wiedzy o tym, że w postępowaniu za III kw./2011 r. dotyczącym zobowiązania podatkowego Ź. B-B. może dojść do przedawnienia tych zobowiązań (...) ponieważ zatwierdzał ostatecznie zawiadomienia z art. 140 Ordynacji podatkowej o przedłużeniu terminu załatwienia tej sprawy. Zatem gdyby T. K. otrzymał stosunkowo wcześniej czy to po konsultacjach z Kierownikiem czy z Obwinioną jasne wytyczne co do przygotowania projektu rozstrzygnięcia to z pewnością przełożeni wygaliby od T. K., aby decyzja ta została

wydana przed nominalnym terminem przedawnienia zobowiązania (...) przy założeniu, że w związku ze zbliżającym się terminem przedawnia zobowiązania (...) zweryfikowane zostały okoliczności dotyczące możliwości zawieszenia czy przerwania biegu terminu przedawnia tych zobowiązań (...).

Odrębną kwestią w zakresie zaniechania przez Obwinioną nadzoru nad podległymi pracownikami stanowią postępowania (...) prowadzone przez M. G. wobec J. R. jako spadkobiercy za zobowiązania (...) spadkodawcy R. T. w podatku od towarów i usług za XII/2009 r., I-V/2010 r., VIII/2010 r. Jak wynika z akt sprawy postępowania w tym zakresie zostały wszczęte z urzędu postanowieniami z dnia 9.12.2016 r. i doręczone Stronie w dniu 27.12.2016 r. natomiast decyzje wymiarowe ww. zakresie zostały wydane przez Kierownika Urzędu K.-Ś. w dniu 28.02.2017 r. od których zostały złożone w dniu 07.04.2017 r. odwołania do Kierownika urzędu w K. Termin przedawnia ww. zobowiązań (...) ustalony został na dzień 14.04.2017 r. w związku z czym w dniu 11.08.2017 r. organ odwoławczy z uwagi na przedawnienie tych zobowiązań (...) umorzył postępowania podatkowe ww. zakresie.

W ocenie Komisja Dyscyplinarna rozpatrując przedstawioną kwestię zwrócono szczególną uwagę na okoliczności, które miały miejsce przed wszczęciem w grudniu 2016 r. postępowań (...) w tym zakresie bowiem już w dniu 30.09.2011 r. komórka (...) oraz w dniu 03.10.2011 r. komórka (...) zwrócił się do komórki postępowań (...) z wnioskiem o przeniesienie odpowiedzialności po zmarłym R. T. na J. R. z tytułu zaległości (...) m. in. w zakresie podatku od towarów i usług. Po reorganizacji zadań działu (...) sprawa została przekazana do prowadzenia M. G. i jak wynika ze sprawozdania kontroli wewnętrznej z dnia 22.12.2017 r. zaczęła ona kompletować materiały do wszczęcia postępowania już w 2014 r, ale całość materiałów udało się jej zebrać dopiero w 2016 r. Obwiniona potwierdziła, że dokumenty potrzebne do wszczęcia tych postępowań znajdowały się w posiadaniu organu i nie zachodziła konieczność występowania o jakąkolwiek inną dokumentację poza urząd. Długie gromadzenie materiałów potrzebnych do wszczęcia tych postępowań (...) wynikało również z tego, że równolegle M. G. zajmowała się realizacją zwrotów VAT-u, które były przypisane do komórki postępowań (...).

W celu weryfikacji przedstawionych okoliczności Komisja Dyscyplinarna wielokrotnie wzywała M. G. w charakterze świadka jednakże wezwania te albo nie były podejmowane w terminie albo M. G. przesyłała wyjaśnienia, iż ze względu na stan

zdrowia nie będzie ona mogła stawić się na przesłuchanie. W związku z tym aby uniknąć nadmiernej przewlekłości prowadzonego postępowania dyscyplinarnego wobec braku możliwości przeprowadzenia bezpośrednio tego dowodu Komisja Dyscyplinarna postanowiła włączyć wyciąg protokołu z rozprawy, która miała miejsce w dniu 12.12.2018 r. w ramach odrębnego postępowania dyscyplinarnego. W zeznaniach tych M. G. przedstawiła charakter pracy oraz relacje panujące w komórce prowadzonej przez Obwinioną jednakże z uwagi na szczegółowy zakres tego postępowania dyscyplinarnego nie można jej było przesłuchać na okoliczności związane z postępowaniami dotyczącymi J. R.

Zdaniem Komisji Dyscyplinarnej chociaż nie doszło do przedawnienia zobowiązań (...) J. R. na etapie rozpatrywania tych spraw przez urząd to zbyt późne ich wszczęcie przez komórkę Obwinionej przy dość krótkim czasie jaki pozostawała do upływu nominalnego terminu przedawnienia spowodowało, że organ II instancji z przyczyny obiektywnych nie mógł już zająć merytorycznego stanowiska i ze względu na przedawnienie zobowiązań podatkowych zobligowany był umorzyć postępowania (...). Zatem brak właściwego nadzoru Obwinionej sprowadzał się do zbyt późnego wszczęcia postępowań (...) co w ocenie Komisji Dyscyplinarnej mogło mieć również swoje źródło w realizowaniu przez M. G. w tym samym okresie innych zadań komórki w tym głównie obsługi zwrotów podatku VAT. Dysponowano odpowiednim czasem od momentu rozpoczęcia kompletowania dokumentów zwłaszcza, że były w posiadaniu organu tak aby przedmiotowe postępowania zostały wszczęte a decyzje wymiarowe wydane przy uwzględnieniu konieczności ich oceny przez organ odwoławczy przed upływem terminu przedawnienia. Co więcej decydując się na zbyt późne wszczęcie ww. postępowań (...) należało rozważyć podjęcie stosownych działań, które mogłyby uchronić przed przedawnieniem tych zobowiązań (...).

W kwestii zarzutu drugiego, wskazanego we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, zdaniem Komisji Dyscyplinarnej stanowił on konsekwencję nieprawidłowości stwierdzonych w zakresie sprawowania nadzoru nad podległymi pracownikami. Jak ustalono w postępowaniu dyscyplinarnym w komórce postępowań podatkowych nie była stosowana praktyka raportowania przez pracowników bezpośrednio przełożonemu w formie e-mail czy pisemnej notatki o stanie spraw zagrożonych przedawnieniem, jak również przekazywaniu informacji dotyczących okoliczności przerywających bądź zawieszających bieg terminu przedawnienia

zobowiązań (...). Ponadto nie dokonywano wpisów terminów przedawnienia zobowiązań (...) w systemie Biblioteka Akt w którym ewidencjonowano wszystkie wykonywane czynności związane z prowadzonymi sprawami. Brak uzupełniania tych danych przez Obwinioną czy jej pracowników wynikał głównie z faktu obowiązującej w urzędzie praktyki, a nie celowego zaniedbania.

Zdaniem Komisji Dyscyplinarnej zarzut drugi wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego należało odnosić ściśle do wskazanych przypadków w których nie informowano Kierownika Urzędu K.-Ś. W. R. o tym, że postępowania te przedawniają się z końcem 2016 r., podczas gdy zatwierdzano kolejne przedłużanie terminów załatwienia sprawy choć w postępowaniach (...) dotyczących Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. były już przygotowane projekty decyzji, a w przypadku spraw Ż. B.-B. pracownik wskazywał na zagadnienia merytoryczne potrzebne do rozstrzygnięcia. Brak zatem informacji o tym, że w danych sprawach nie występowały okoliczności, które zawieszałyby czy przerywały bieg terminu przedawnienia mógł powodować błędne przekonanie Naczelnika, że zobowiązania te są w jakikolwiek sposób zabezpieczone przed ich przedawnieniem w sytuacji kiedy nie przygotowano jeszcze według jego wiedzy projektów rozstrzygnięć merytorycznych. W związku z tym brak weryfikacji przez Obwinioną informacji związanych ze stanem spraw zagrożonych przedawnieniem powodował niebezpieczeństwo, że taka informacja mogła zostać przekazana Kierownikowi Urzędu zbyt późno, aby przeciwdziałać niepożądanemu skutkowi w postaci przedawnienia zobowiązań (...). Sporządzanie takich zestawień czy bieżąca weryfikacja informacji przez bezpośredniego przełożonego z pewnością pozwoliłaby prawidłowo kontrolować postępowania.

W zakresie niepodejmowania przez Obwinioną czynności związanych z zawieszeniem bądź przerwaniem biegu terminu inicjatywa w tej kwestii powinna należeć zarówno do pracownika, jak również kierownika komórki postępowań podatkowych ponieważ oboje są odpowiedzialni za prawidłowe prowadzenie postępowań podatkowych. Komisja Dyscyplinarna przyznała rację Obwinionej, że zgodnie z wprowadzoną Procedurą nr 1 z dnia 07.06.2016 r. w *sprawie instrukcji postępowania w przypadkach ujawnienia czynów stanowiących naruszenie przepisów prawa podatkowego w Urzędzie K.-Ś.* obowiązywała ona wszystkich pracowników urzędu skarbowego również tych zajmujących się postępowaniami podatkowymi. Niemniej jednak do obowiązków Obwinionej należało zweryfikowanie czy na podstawie tej

procedury, któryś z jej pracowników wnioskował o wszczęcie postępowania (...) skoro żaden nie przekazywał jej tych informacji wcześniej. W tym względzie jeszcze raz należy podkreślić, że pracownicy posiadali narzędzia inicjacji takich czynności ale kierownik danej komórki powinien mieć wiedzę czy w danym postępowaniu można zastosować tą procedurę i przekazać ją w razie konieczności naczelnikowi urzędu. Rola kierownika w ocenie Komisji Dyscyplinarnej wpisana jest wprost w charakter sprawowanej funkcji, jak również wynika z przyjętego przez Obwinioną zakresu czynności gdzie został nakreślony taki obowiązek oraz odpowiedzialność w kierowaniu zespołem również w zakresie terminu załatwienia sprawy uwzględniającego termin przedawnienia zobowiązań podatkowych oraz ewentualne czynności związane z zabezpieczaniem zobowiązań. W opinii Komisji Dyscyplinarnej Obwiniona kierowała doświadczonym w zakresie postępowań (...) zespołem zatem to nie brak znajomości przepisów prawa czy wprowadzonych procedur były przeszkodą w zastosowaniu odpowiednich rozwiązań możliwych do wykorzystania w danych postępowaniach, lecz utrudniona komunikacja związana z konfliktem personalnym pomiędzy T. K. a Obwinioną, w sposób bezsporny zaważył na prawidłowości wykonywania obowiązków służbowych także tych związanych z ustaleniem okoliczności dotyczących przerwania bądź zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązań (...).

W ocenie Komisji Dyscyplinarnej w sprawie wystąpiły okoliczności, które przy stwierdzonych nieprawidłowościach należało uwzględnić obniżając wnioskowaną przez Rzecznika Dyscyplinarnego karę nagany do kary upomnienia. Przede wszystkim Obwiniona nie była dotychczas karana za przewinienia dyscyplinarne zaś naruszenie nastąpiło wskutek zbiegu w tym samym czasie różnych zdarzeń wpływających na stwierdzone nieprawidłowości. W tym względzie uwzględniono również, że w kontroli wewnętrznej w Urzędzie K. –Ś. stwierdzono najniższy udział pracowników postępowań podatkowych w stosunku do ogólnej liczby pracowników zatrudnionych w urzędzie w porównaniu do innych średnich urzędów województwa (...). W tym okresie było to 6 pracowników na 90 pracowników ogółem z czego z tych 6 osób tylko 2 prowadziły postępowania (...) w zakresie podatku od towarów i usług i byli to T. K. oraz M. G. Co więcej do 28.02.2017 r. komórka (...) posiadała przypisane zadanie z zakresu obsługi zwrotów w podatku od towarów i usług co dodatkowo obciążało pracą wspomniane osoby, jak również Obwinioną będącą ich bezpośrednią przełożoną

ponieważ obsługa zwrotów w podatku od towarów i usług związana była z dużą ilością spraw do załatwienia, obowiązkiem ich terminowej realizacji jak również konieczności rzetelnej weryfikacji ich zasadności. Zatem działania te z pewnością w znaczny sposób wpływały na szybkość oraz sprawność załatwianych spraw w komórce. W tym okresie pracownicy byli zaangażowani w inne dodatkowe czynności związane choćby z porządkowaniem znacznej ilości dokumentów zabezpieczonych u podatnika na wnioski prokuratury co akurat w tym czasie również w sposób bezpośredni wpływało na działanie komórki. Inną ważną okolicznością przemawiającą za obniżeniem kary był brak, we wcześniejszych okresach, stwierdzenia podobnych naruszeń w kierowanej przez Obwinioną komórce organizacyjnej. Ponadto na korzyść Obwinionej uwzględniono pozytywne jej dwie oceny okresowe, co zostało potwierdzone przez świadków R. J. i W. R.

Zachowanie Obwinionej stanowiło naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust.1 pkt. 2 i 4 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej skutkujących złamaniem obowiązujących zasad i norm prawnych. Komisja Dyscyplinarna uznała brak usprawiedliwienia dla postępowania Obwinionej przy jednoczesnym uwzględnieniu stopnia winy wymierzyła Obwinionej najniższy wymiar kary w katalogu kar dyscyplinarnych. Uznając za bezsporne naruszenie przez Obwinioną obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art. 76 ust. 1 pkt. 2 i 4 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej oraz kierując się dyspozycją § 30 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 09.04.2019 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej wymierzenie kary upomnienia należało uznać za adekwatne do stopnia zawinienia.

Odwołanie od powyższego orzeczenia złożył w terminie Obrońca Obwinionej pismem z dnia 5 sierpnia 2019 r., zarzucając mu naruszenie:

1. art. 113 ust. 2 u.s.c. poprzez wszczęcie pismem z dnia 22 marca 2018 r. (wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego) postępowania dyscyplinarnego po upływie trzech miesięcy od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej,
2. § 11 ust. 2 oraz § 32 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej poprzez brak wskazania przez Zastępcę

Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu w K. we wniosku z dnia 22 marca 2018 r., w opisie zarzucanego czynu, czasu (okresu) popełnienia czynu oraz brak wskazania przez Komisję Dyscyplinarną urzędu w K. w orzeczeniu czasu (okresu) popełnienia czynu,

3. § 32 ust. 1 pkt 4 i § 32 ust. 2 Rozporządzenia, poprzez brak określenia w opisie czynu Obwinionej konkretnego obowiązku, którego miała naruszenia miała się dopuścić Obwiniona oraz źródła tego obowiązku,
4. § 14 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia poprzez brak wydania postanowienia o przekazaniu sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu uzupełnienia braków w postępowaniu wyjaśniającym, polegających na konieczności zbadania w postępowaniu wyjaśniającym, czy Dyrektor Generalny urzędu – Kierownik Urzędu K. – Ś. w K. - zapewnił członkowi korpusu służby cywilnej warunki do wykonywania obowiązków określonych w ustawie, tj. w szczególności w zakresie zapewnienia Kierownikowi Referatu (...), (...) mechanizmów, procedur, systemu powiadomień w zakresie zbliżających się terminów przedawnienia spraw,
5. § 31 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia poprzez przypisanie winy Obwinionej przy popełnieniu zarzucanego jej czynu, pomimo co najwyżej możliwości zakwalifikowania działania lub/i zaniechania Obwinionej jako nieumyślnego zachowania,
6. art. 76 ust. 2 u.s.c w zw. z § 22 ust. 1 Rozporządzenia poprzez brak ustalenia, czy Dyrektor Generalny urzędu zapewnił członkowi korpusu służby cywilnej, tut. Obwinionej, warunki do wykonywania obowiązków określonych w ustawie, tj. w szczególności w zakresie zapewnienia Kierownikowi Referatu (...) mechanizmów, procedur, systemu powiadomień w zakresie zbliżających się terminów przedawnienia spraw, co miało znaczenie dla ustalenia ewentualnej winy Obwinionej,
7. § 22 ust. 1 Rozporządzenia, poprzez oparcie się i uznanie za wiarygodnych przez Komisję Dyscyplinarną w Orzeczeniu zeznań M. G. i wyjaśnień T. K., przy jednoczesnym oddaleniu wniosku o przesłuchanie T. K. w charakterze świadka, z uwagi na brak jego wiarygodności w związku z prowadzeniem obrony w innym postępowaniu dyscyplinarnym,
8. § 22 ust. 1 i 2 w zw. z § 23 ust. 1 pkt 5 w zw. z § 21 ust. 2 Rozporządzenia, poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków T. K., M. G. w sytuacji, w której Komisja Dyscyplinarna była zobowiązana do

wyczerpującego zebrania materiału dowodowego, oddalenie wniosku dotyczącego przesłuchania w charakterze świadka M. G. z uwagi na fakt, że dowodu nie da się przeprowadzić, podczas gdy taka okoliczność nie zachodziła, a Komisja Dyscyplinarna nie skorzystała z uprawnienia, o którym mowa w § 21 ust. 2 Rozporządzenia,

9. § 22 ust. 1 Rozporządzenia w zw. z § 32 ust. 2 Rozporządzenia, poprzez zawarcie sprzecznych ze sobą stwierdzeń w uzasadnieniu Orzeczenia, polegających na czynieniu zarzutu Obwinionej z faktu braku weryfikacji terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych w trakcie zatwierdzania pism o przedłużeniu terminu załatwienia sprawy, przy jednoczesnym stwierdzaniu, że w takiej sytuacji Kierownik Urzędu nie miał takiej możliwości,
10. Błąd w ustaleniu stanu faktycznego polegający na stwierdzeniu, że rzekome zaniechania Obwinionej miały wpływ na przedawnienie się zobowiązań podatkowych wskazanych w Orzeczeniu podatkników.

Obrońca Obwinionej wniósł o:

1. zmianę orzeczenia i uniewinnienie Obwinionej od wszystkich stawianych jej zarzutów,
2. uchylenie orzeczenia w całości,
ewentualnie o:
3. uchylenie orzeczenia w całości i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz po przeprowadzeniu rozprawy, zważyła co następuje.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej (dalej: WKDSC), jako organ odwoławczy zobowiązana jest w pierwszej kolejności do kontroli formalnej orzeczenia wydanego w pierwszej instancji. W każdym postępowaniu dyscyplinarnym podstawowe, prawne znaczenie ma kwestia jego dopuszczalności.

Zgodnie z art. 113 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej, postępowanie dyscyplinarne może zostać wszczęte o ile nie upłynęły 3 miesiące od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu wiadomości o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej, ani nie upłynęły dwa lata od popełnienia

czynu. Terminy o jakich mowa w przywołanym przepisie, determinują możliwość wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i rozpoczynają bieg od daty popełnienia czynu (w przypadku terminu 2-letniego) bądź od daty powzięcia wiedzy przez dyrektora generalnego urzędu o popełnieniu czynu naruszającego obowiązki członka korpusu służby cywilnej.

W odróżnieniu od terminu dwuletniego, którego rozpoczęcie biegu uzależnione jest od okoliczności obiektywnej tj. od momentu popełnienia czynu, trzymiesięczny okres o jakim mowa w przytoczonym przepisie ustawy o służbie cywilnej, rozpoczyna swój bieg od momentu wystąpienia ściśle określonego zdarzenia tj. powzięcia wiedzy przez dyrektora generalnego urzędu, które to zdarzenie wywołuje najwięcej problemów interpretacyjnych w procesie orzekania w sprawach dyscyplinarnych. Zakreśla ono bowiem ramy czasowe umożliwiające podjęcie ściśle zdefiniowanych czynności przez wszystkich adresatów tejże normy prawnej tj. zarówno przez dyrektora generalnego urzędu (w zakresie wydania polecenia) jak i dla rzecznika dyscyplinarnego (w zakresie wszczęcia i przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, a także w zakresie złożenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego).

Kluczową kwestią zatem jest się prawidłowe zdefiniowanie osoby będącej dyrektorem generalnym urzędu, jak i precyzyjne ustalenie momentu powzięcia przez tę osobę wiedzy o stwierdzonych naruszeniach obowiązków członka korpusu służby cywilnej przez osobę obwinioną.

Zgodnie z art. 25 ust.1 i 2 ustawy o służbie cywilnej, stanowisko dyrektora generalnego urzędu tworzy się w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w urzędzie ministra, urzędzie przewodniczącego komitetu wchodzącego w skład Rady Ministrów, urzędzie centralnego organu administracji rządowej oraz w urzędzie wojewódzkim, natomiast stanowiska dyrektora generalnego urzędu nie tworzy się w Komendzie Głównej Policji, Komendzie Głównej Państwowej Straży Pożarnej oraz Komendzie Głównej Straży Granicznej. Uwzględniając fakt, iż powyższy katalog nie obejmuje ani urzędów ani urzędów (...), zastosowanie w stosunku do tych jednostek znajdzie dyspozycja art. 25 ust. 9 ustawy o służbie cywilnej, zgodnie z którym zadania przewidziane w ustawie dla dyrektora generalnego urzędu w urzędach, w których nie tworzy się stanowiska dyrektora generalnego urzędu, wykonują kierownicy tych urzędów.

W tym kontekście należy wyjaśnić, iż do dnia 31 marca 2015 r. ustawa o urzędach i izbach skarbowych (Dz.U. z 2004r., Nr 121, poz.1267 ze zm.) zawierała regulację w art. 5 ust. 3, iż naczelnik urzędu skarbowego wykonywał swoje zadania przy pomocy kierowanego przez siebie urzędu skarbowego (co statuowało go tym samym jako kierownika urzędu, a w konsekwencji jako podmiot wykonujący uprawnienia i zadania dyrektora generalnego urzędu w rozumieniu art. 113 ust. 2 w zw. z art. 25 ust. 9 ustawy o służbie cywilnej). Należy jednakże zwrócić uwagę, że po konsolidacji jednostek administracji podatkowej w dniu 1 kwietnia 2015 r., na mocy ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy o Służbie Celnej, ustawy o urzędach i izbach skarbowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 211 z późn.zm.) począwszy od dnia 1 kwietnia 2015 r. (termin wejścia w życie nowelizacji), zadania kierownika jednostki wykonywał dyrektor izby skarbowej o czym zdaniem WKDSC przesądza fakt, iż rzeczony art.5 ust.3 ustawy o urzędach i izbach skarbowych został uchylony w całości, a jednocześnie wprowadzono regulację art. 5 ust. 7a zgodnie z którą naczelnik urzędu skarbowego wykonuje zadania przy pomocy urzędu skarbowego, a dyrektor izby skarbowej przy pomocy izby skarbowej. Przy czym w ocenie WKDSC, wprowadzona regulacja odnosi się wyłącznie do wykonywania zadań przez Kierownika urzędu (odpowiednio przez kierownika urzędu) jako organu podatkowego (odpowiednio jako organu egzekucyjnego). Ponadto ustawodawca pominął we wprowadzonej regulacji dotychczas stosowaną - w odniesieniu do Kierownika urzędu - zwrot „kierowanego przez siebie” urzędu, co w zestawieniu z brzmieniem wprowadzonego ustawą nowelizującą z dnia 15 stycznia 2015 r. przepisu art. 5 ust.7b (zgodnie z którym „w sprawach organizacyjno-finansowych, w tym z zakresu prawa pracy, urząd wraz z podległymi urzędami stanowi jednostkę organizacyjną, której kierownikiem jest kierownik urzędu”) przesądza w ocenie WKDSC, iż z dniem 1 kwietnia 2015r. kierownik: kierownik urzędu przestał być kierownikiem jednostki organizacyjnej (a w ślad za tym, w rozumieniu art. 25 ust. 9 ustawy o służbie cywilnej, zaprzestał wykonywania zadań dyrektora generalnego urzędu). Jednocześnie z przytoczonych powyżej uregulowań wynika, iż począwszy od dnia 1 kwietnia 2015 r. ustrojowo (w zakresie spraw organizacyjno-finansowych w tym z zakresu prawa pracy) zaczęła funkcjonować nowa jednostka organizacyjna stanowiąca konglomerat urzędu wraz z podległymi jej urzędami z kierownikiem w osobie kierownika (wykonującego jednocześnie zadania dyrektora generalnego urzędu w myśl art. 25 ust. 9 ustawy

o służbie cywilnej). Potwierdzeniem powyższej wykładni jest również brzmienie art. 42 ust. 1 ustawy nowelizującej z dnia 15 stycznia 2015 r. zgodnie z którym, z dniem 1 kwietnia 2015 r. pracownicy urzędów skarbowych stali się pracownikami właściwych izb skarbowych, a ponadto zgodnie z art. 42 ust. 3, pracownikami izby skarbowej stali się także naczelnicy urzędów skarbowych.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy, Komisja Dyscyplinarna prawidłowo przyjęła termin powzięcia wiadomości przez kierownika w K. o naruszeniu przez M. K. obowiązków członka korpusu służby cywilnej w dniu 22.12.2017 r. Zatem wobec faktu, że wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego został złożony do Komisji Dyscyplinarnej urzędu w K. w dniu 22.03.2018 r. trzymiesięczny termin do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, wskazany w art. 113 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej został zachowany.

Niezależnie od powyższego negatywną przesłanką dopuszczalności postępowania dyscyplinarnego jest upływ terminu do wszczęcia postępowania. Zgodnie z art. 113 ust. 5 ustawy o służbie cywilnej karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 4 lata. Dla przyjęcia powyższego, istotne znaczenie ma zatem zawsze prawidłowe ustalenie czasu popełnienia czynu.

W pierwszej kolejności WKDSC zauważa, że we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego opisy zarzucanych czynów dyscyplinarnych nie zostały sporządzone zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej. W opisie zarzucanych czynów polegających na zaniechaniu brak bowiem określenia czasu ich popełnienia. Niemniej jednak w uzasadnieniu wniosku Rzecznik Dyscyplinarny wskazywał na niepodjęcie przez Obwinioną czynności polegających na braku nadzoru nad pracownikami w celu niedopuszczenia do przedawnienia zobowiązań (...), i co istotne, także na etapie rozpatrywania odwołania podatnika od decyzji przez Kierownika (termin przedawnienia zobowiązań (...) J. R. ustalony został na dzień 14.04.2017 r.). Zatem ramy czasowe obu czynów, w znaczeniu ontologicznym, mogły zostać określone do dnia 14.04.2017 r., co traktuje o braku przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego zgodnie z art. 113 ust. 5 ustawy o służbie cywilnej. Niemniej jednak, zakres ram czasowych obu czynów dyscyplinarnych winny być jednak przedmiotem uzupełnień i wyjaśnień Komisji Dyscyplinarnej w toku ponownego rozpatrywania sprawy. W powyższym

kontekście należy także zauważyć, iż oznaczenie ram czasowych popełnienia deliktu dyscyplinarnego istotne jest w perspektywie gwarancji praw Obwinionej i realizacji jej prawa do obrony. Obwiniona nie mając bowiem zakreślonych ram czasowych czynu ma w istocie utrudnioną możliwość rzetelnej obrony, a nawet w skrajnych przypadkach wręcz uniemożliwioną.

Odnosząc się do kwestii dotyczących postępowania dowodowego WKDSC stwierdza, iż Komisja Dyscyplinarna naruszyła reguły tego postępowania, poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka T. K., na okoliczność sprawowanego nadzoru nad pracownikami przez Obwinioną. Obwiniona była bezpośrednią przełożoną świadka i jego przesłuchanie było kluczowe z perspektywy weryfikacji opisu zarzucanego czynu dyscyplinarnego. Oddalenie wniosku dowodowego oznaczało brak przeprowadzenia istotnego w sprawie środka dowodowego, co do najistotniejszej kwestii, traktującej o braku nadzoru nad pracownikami (sposobu jego realizacji) oraz należytej staranności sumienności w wykonywaniu obowiązków służbowych. W świetle § 22 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, komisja dyscyplinarna jest zobowiązana wyczerpująco zebrać i wszechstronnie rozpatrzyć materiał dowodowy. Charakter odpowiedzialności dyscyplinarnej winien zostać oparty na prawidłowym ustaleniu faktów mających istotne znaczenie dla sprawy. W ocenie WKDSC należało przeprowadzić kompleksowe postępowanie dowodowe, a następnie ocenić zebrane dowody. Skoro zatem, Komisja Dyscyplinarna nie przeprowadziła bezpośrednio dowodu i nie poczyniła pewnych ustaleń faktycznych, postępowanie dowodowe winno zostać uzupełnione w tym zakresie.

W powyższym kontekście niezrozumiałe jest także oddalenie wniosku dowodowego z przesłuchania świadka T. K., przy jednoczesnym dopuszczeniu i ocenie dowodu z dokumentu z jego przesłuchania przeprowadzonego w odrębnym postępowaniu wyjaśniającym. Komisja Dyscyplinarna miała bowiem wiedzę o konflikcie personalnym pomiędzy T. K. a Obwinioną, co ze swej istoty może budzić uzasadnione wątpliwości przy ocenie tego dowodu. Zatem w tym kontekście oparcie się na dokumencie z przesłuchania T. K. z innego postępowania wyjaśniającego, w którym Obwiniona nie mogła brać (nie była uprawniona) czynnego udziału chociażby poprzez możliwość zadawania pytań oraz jednoczesny brak przesłuchania tego świadka w niniejszej sprawie naruszyło zasadę bezpośredniości, a przede wszystkim

prawo Obwinionej do obrony. Obwiniona winna mieć zatem zagwarantowaną możliwość bezpośredniego przesłuchania świadka w toku ponownego rozpoznania sprawy. Niezależnie od powyższego WKDSC wskazuje, że w orzeczeniu Komisji Dyscyplinarnej brak określenia stopnia winy, który jest przesłanką wymiaru kary zgodnie z § 30 ust. 1 rozporządzenia.

Ponadto należy zaznaczyć, w związku z wnioskiem pełnomocnika Obwinionej złożonym na rozprawie przed WKDSC w dniu 10.03.2021 r. o zasądzenie kosztów postępowania, że zgodnie z art. 131 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, koszty obrońcy z wyboru ponosi obwiniony.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej postanowiła jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszego orzeczenia, jako nie kończącego postępowania w sprawie, odwołanie nie przysługuje.

Piotr Orzech

Beata Brzywczy

Marzenna Kołodziejak

Urszula Kulisiewicz

Maciej Tomczak